

3 Guidede Gallerivandring Vesterbro – Efterår 2026 Brigade, Spacious Copenhagen, Shrig Shop, Whos Art Now

Brigade – Ghazal Nasiri – سراب Sarab

Brigade er et internationalt galleri for samtidskunst på Vesterbrogade 75. Galleriet blev grundlagt i 2018 og arbejder med både yngre og mere etablerede kunstnere fra blandt andet Europa, Afrika, Asien, Australien, Latinamerika og USA. Galleriet ejes af Kristoffer Saxild, mens Karen Foss Becker er Gallery Director. Ghazal Nasiris udstilling hedder سراب Sarab. Ordet *sarab* betyder fatamorgana eller mirage, mens *Folded Stories* er titlen på den ledsagende tekst af Abirami Logendran. Udstillingen er Nasiris første soloudstilling hos Brigade og består primært af nye tegninger med blæk på ugrundet hørlærred samt et stort broderet værk. Udstillingen tager udgangspunkt i bjerglandskaberne omkring Shiraz i Iran og i gamle persiske fortællinger.

Ghazal Nasiri er født i Shiraz i Iran i 1999 og bor og arbejder i dag i Oslo. Hun er uddannet i maleri fra Shiraz University of Arts og har senere taget en MFA ved Kunsthøgskolen i Oslo. Hendes praksis omfatter tegning, broderi, keramik og traditionelle håndværksteknikker. Hun kombinerer ofte mytologiske fortællinger med personlig historie og undersøger kulturel erindring, psykiske traumer, tavshed, undertrykte følelser og migration. Det langsomme håndarbejde er centralt. Gentagelsen af streger, sting og skraveringer kan forstås som en næsten meditativ proces, men også som en registrering af tid. Nasiri arbejder ofte siddende på gulvet og uden et fuldstændigt fastlagt motiv fra begyndelsen. Hun har selv fortalt, at denne arbejdsform er blevet overleveret gennem kvinderne i hendes familie. Dermed bliver håndens arbejde også forbundet med erindring og overlevering. Teknikker og fortællinger bevæger sig mellem generationer på samme måde, som myter gør.

Titlen *Sarab* åbner en vigtig indgang til værkerne. Et fatamorgana er noget, vi kan se, men ikke nå. Det eksisterer som billede uden at være fysisk til stede på det sted, hvor vi tror, vi ser det. Nasiri voksede op i et meget tørt landskab og har fortalt, at oplevelsen af fatamorganaer gjorde stærkt indtryk på hende som barn. Efter at hun forlod Iran, begyndte hun desuden at have tilbagevendende drømme, hvor hun befandt sig i en ørken og løb mod noget, hun aldrig kunne nå. Fatamorganaet bliver dermed både et konkret naturfænomen og en metafor. Det kan handle om hjemlandet, om erindringen om et sted, om længsel eller om forestillingen om at kunne vende tilbage til noget, der måske ikke længere findes på samme måde. Bjergene omkring Shiraz optræder igen og igen i værkerne. De er ikke blot landskaber, men mentale landskaber. Nasiri beskriver området som dybt indlejret i hendes psyke.

Et centralt udgangspunkt for udstillingen er den persiske fortælletradition *pardeh*. Pardeh betyder gardin eller forhæng, men betegner også en tradition, hvor en fortæller formidler religiøse eller mytologiske historier ved hjælp af et stort bemalet tekstil. Fortælleren peger på de forskellige personer og scener, mens historien udfolder sig. Når forestillingen er slut, tages tekstilet ned, foldes sammen og bæres videre til næste sted. Historien bliver med andre ord fysisk transportabel. Nasiri har overført denne konstruktion direkte til værkerne i udstillingen.

Lærrederne er tegnet eller broderet i hendes atelier i Oslo. Derefter er de blevet taget ned, foldet sammen, sendt til København og først her spændt op på blindrammer. Folden bliver derfor en del af værkets historie. Traditionelt forsøger man at beskytte et lærred mod folder, mærker og skader. Hos Nasiri får sporene efter transporten derimod betydning. Lærredet har været et andet sted, det har været pakket sammen, det har rejst, og det bærer spor efter sin bevægelse. Dermed bliver stoffets fysiske rejse også et billede på migration. Når mennesker flytter mellem lande, tager de historier, genstande, billeder, sprog og erindringer med sig. Men de bliver ikke nødvendigvis bevaret uændret. De pakkes sammen, transporteres og foldes ud igen i en ny sammenhæng. Historien er den samme, men samtidig forandret.

3 Guidede Gallerivandring Vesterbro – Efterår 2026 Brigade, Spacious Copenhagen, Shrig Shop, Whos Art Now

De fleste værker er udført med pen direkte på ugrundet hørlærred. De rå fibre er synlige. Blækket ligger ikke oven på en glat, grundet malerioverflade, men trænger ned i stoffets struktur. Bjergene er opbygget gennem tæt diagonal krydsskravering i blå eller sorte linjer. Hundredvis af mandlige figurer bevæger sig gennem landskaberne. De er nøgne, skaldede og stort set uden individuelle kendetegn. Når Nasiri har standset hånden under arbejdet, er blækket nogle steder løbet ud i lærredet og blevet til mørke pletter. Disse mærker er ikke blevet

fjernet eller skjult. De registrerer et konkret øjeblik i fremstillingen, og man kan næsten aflæse kunstnerens arbejdsproces i lærredet. Et af de tilbagevendende motiver er en blå, udblødt cirkelform, der kan ligne en sol. Men fordi konturerne ikke er præcise, får den samtidig karakter af noget flygtigt og ustabilt. Den passer dermed til udstillingens fatamorgana.

Nasiris figurer forestiller ikke bestemte mennesker. De mangler hår, tøj og andre kendetegn, som kunne fortælle os noget om social klasse, profession, nationalitet eller historisk periode. De bliver næsten generiske menneskekroppe. Det har stor betydning, fordi Nasiri henter inspiration fra episke fortællinger, hvor helten normalt er et helt bestemt individ. I hendes værker forsvinder helten. I stedet kommer kollektivet. Hundredvis af mennesker bevæger sig gennem landskaber, bjerge, sprækker og prøvelser. Det flytter fortællingen fra spørgsmålet om, hvad den store helt kan overvinde, til spørgsmålet om, hvad almindelige mennesker skal kunne overleve. Dermed bliver de gamle heltefortællinger pludselig relevante i forhold til moderne migration, eksil og fordrivelse.

En væsentlig inspirationskilde er det persiske nationalepos *Shahnameh*, Kongernes Bog, som blev nedskrevet af digteren Ferdowsi omkring år 1000 og fortæller om Persiens mytiske og historiske fortid. Et af eposets store helte er Rostam. I fortællingen om Rostams syv prøvelser, *Haft Khan*, rider han ud for at redde sin tilfangetagne og blinde konge. Undervejs skal han igennem syv prøvelser. Han møder blandt andet en løve, en vandløs ørken og en drage. I den fjerde prøve møder Rostam en smuk kvinde ved en kilde. Hun tilbyder ham mad og vin, men da han udtaler en velsignelse, afslører hun sin virkelige dæmoniske skikkelse. I den sidste prøve møder Rostam en dæmon i en hule. Dæmonens blod bliver det middel, der giver den blinde konge synet tilbage.

Tallet syv er vigtigt i mange religiøse og mytologiske traditioner. Det forbindes ofte med en fuldendt cyklus, med prøvelser eller med bevægelsen fra én tilstand til en anden. Nasiri bruger strukturen med de syv prøvelser som ramme for sin egen fortælling om bevægelse og transformation. Hun har selv beskrevet sine tilbagevendende bjergdrømme som en fortælling, der er blevet organiseret omkring syv prøvelser lånt fra Ferdowsis epos. Strukturen i *Shahnameh* føles bekendt, fordi lignende fortællinger findes i mange kulturer. Odysseus bruger ti år på at forsøge at vende hjem fra Troja. Han møder kyklopen Polyfem, troldkvinden Kirke, sirenerne og nymfen Kalypso, der holder ham tilbage på sin ø i syv år. Herakles pålægges tolv arbejder og må til sidst bevæge sig ned i underverdenen for at hente den trehovedede hund Kerberos. I det indiske epos *Mahabharata* mister Pandava-brødrene deres kongerige i et manipuleret terningespil og dømmes til tretten års eksil. De skal vandre i skoven i tolv år og tilbringe det trettende år forklædt. Hvis de bliver genkendt, må de begynde forfra. De gamle fortællinger kredser alle om noget grundlæggende

3 Guidede Gallerivandring Vesterbro – Efterår 2026 Brigade, Spacious Copenhagen, Shrig Shop, Whos Art Now

menneskeligt: at forlade det kendte, bevæge sig gennem et farligt eller ukendt område, gennemgå prøvelser, miste identitet, blive forandret og måske vende tilbage som et andet menneske. Hos Nasiri bliver denne gamle fortællestruktur koblet til den moderne migrants erfaring.

Abirami Logendran fremhæver et vigtigt aspekt af fortællingen om Pandavaerne. Deres største udfordring er ikke nødvendigvis fysisk styrke. De skal kunne overleve et helt år uden at blive genkendt. De skal kunne holde ud midlertidigt ikke at være de personer, de normalt er. Det giver en stærk parallel til Nasiris anonyme figurer. Migration handler ikke kun om at bevæge kroppen fra ét geografisk sted til et andet. Den kan også indebære, at de sociale markører, som tidligere definerede et menneske, forsvinder eller mister deres betydning. Status, profession, familie, sprog og kulturelle koder ændres. Nasiris figurer befinder sig netop i denne tilstand. De er mennesker, men vi ved ikke præcis, hvem de er.

Det store broderede værk *The Last Battle* fra 2026 måler 252 x 243 cm og er udført med broderi på hørlærred. Broderiet er betydningsfuldt, fordi processen er ekstremt langsom og gentagende. Hvor pennens linje kan udføres hurtigt, kræver hvert sting et fysisk indgreb i stoffet. Nålen går igennem lærredet og tilbage igen. På den måde bliver billedet bogstaveligt talt forankret i materialet. Broderi har desuden historisk været forbundet med hjemmet og med kvinders arbejde og er i lange perioder blevet placeret lavere i kunsthierarkiet end eksempelvis maleri og skulptur. Når en samtidskunstner bruger broderi i et stort galleri, ligger der derfor også en kunsthistorisk forskydning i materialevalget. Det, der engang blev kategoriseret som håndarbejde, kan nu fungere som monumental samtidskunst.

Nasiris brug af persisk mytologi begyndte ikke med *Sarab*. I tidligere værker har hun arbejdet med det sufiske epos *The Conference of the Birds*, skrevet af den persiske digter Farid ud-Din Attar i slutningen af 1100-tallet. I fortællingen begiver fuglene sig ud på en lang rejse for at finde Simorgh, den mytiske fuglekonge. De skal krydse en række dale, der hver repræsenterer en åndelig prøve. Mange fugle giver op undervejs. Til sidst opdager de tilbageværende fugle, at det, de har søgt efter, også findes i dem selv. Rejsen er derfor ikke kun geografisk, men eksistentiel. Hos Nasiri opstår dermed et tilbagevendende mønster omkring rejse, prøve, tab, transformation, identitet og erindring. Hun illustrerer ikke blot gamle persiske fortællinger. Hun bruger deres strukturer til at beskrive nutidige psykologiske og politiske erfaringer.

3 Guidede Gallerivandring Vesterbro – Efterår 2026 Brigade, Spacious Copenhagen, Shrig Shop, Whos Art Now

Spacious Copenhagen - RESURFACE | transitions

Spacious Copenhagen på Tullinsgade er en platform for contemporary jewellery, kunsthåndværk og objekter. Den er grundlagt og drevet af smykkekunstneren og kuratoren Annette Dam. Spacious fungerer ikke helt som et traditionelt galleri, men i højere grad som et udstillingsrum for smykkekunst og kunsthåndværk, hvor grænserne mellem kunst, objekt, design, skulptur og smykke undersøges.

RESURFACE | transitions er en kurateret gruppeudstilling med 11 nordiske kunstnere: Janne Krogh Hansen fra Danmark, Karin Johanson fra Sverige, Kaori Juzu fra Danmark, Sofia Kayofilis fra Norge, Agnieszka Knap fra Sverige, Anne Leger fra Norge, Camilla Luihn fra Norge, Nanna Obel fra Danmark, Kirsti Reinsborg Grov fra Norge, Josefine Rønsholt Smith fra Danmark og Annette Dam fra Danmark. Udstillingen er en del af Smykkernes By 2026, hvor årets overordnede tema er *Overgang*. I hele København fortolker guldsmede, sølvsmede, smykkekunstnere og designere overgange mellem blandt andet materialer, tradition og fornyelse, krop, identitet og samfund.

I *RESURFACE | transitions* bliver emaljen selve omdrejningspunktet. De 11 kunstnere arbejder med emalje i smykker og objekter, men resultatet viser, hvor forskelligt ét materiale kan opføre sig. Emalje kan fremstå blankt, mat, transparent, uigennemsigtigt, porøst, perfekt, krakeleret, malerisk, industrielt, organisk eller næsten keramisk. Udstillingen undersøger blandt andet modsætningerne mellem det blanke og det

porøse, det hårde og det sårbare, det ornamentale og det industrielle.

Emalje består grundlæggende af pulveriseret glas, som smeltes fast på en overflade, ofte metal, ved høj temperatur. Allerede i selve teknikken ligger derfor en overgang. Pulver bliver til glas, farve bliver til overflade, og metal og glas bliver til ét objekt. Noget fast bliver under brændingen flydende og stabiliserer sig derefter igen. Materialet gennemgår altså fysisk transformation, før værket kan eksistere. Derfor passer emaljen særligt præcist til temaet *overgang*.

Emaljering er langt fra ny. Teknikken har været brugt i århundreder i kostbare smykker, religiøse genstande og ceremonielle objekter. Man finder avancerede emaljearbejder i blandt andet byzantinsk kunst, middelalderlige relikvieskrin, Limoges-emaljer fra Frankrig og senere i overdådige kunstgenstande som Fabergés berømte æg. Historisk blev emalje ofte forbundet med kostbarhed, virtuositet, ornament og teknisk perfektion. De nutidige kunstnere i *RESURFACE* arbejder imidlertid langt friere med materialet. Perfektion er ikke nødvendigvis målet. Det, der tidligere kunne være blevet betragtet som en fejl, kan i dag være selve værkets vigtigste kvalitet.

Titlen *RESURFACE* har flere betydninger. "Surface" betyder overflade, mens "resurface" både kan betyde, at noget dukker op igen, og at noget får en ny overflade. Begge betydninger passer til udstillingen. En gammel teknik vender tilbage i samtidskunsten, samtidig med at selve overfladen undersøges som et kunstnerisk felt. Emalje er ikke kun en farve, der ligger på metallet. Den skaber en ny fysisk hud. Overfladen kan have dybde, transparens og stoflighed.

I flere værker ses relativt enkle geometriske former med farvede emaljeblade. De kan på afstand minde om små abstrakte modernistiske malerier. Men farven er ikke maling. Farven er glas. Det betyder, at farveoplevelsen bliver fysisk. Lyset trænger ind i materialet og reflekteres tilbage. En blå flade kan derfor ændre karakter, når man bevæger sig omkring den. Fra én vinkel virker den næsten sort, fra en anden turkis

3 Guidede Gallerivandring Vesterbro – Efterår 2026

Brigade, Spacious Copenhagen, Shrig Shop, Whos Art Now

eller intenst blå. Farven har dybde og tykkelse og har været udsat for varme. Farven har med andre ord en materiel historie.

Flere af værkerne er opbygget af runde, rektangulære eller polygonale flader, der overlapper hinanden. De kan minde om abstrakt maleri, konstruktivism, Bauhaus og konkret kunst. Men i modsætning til et maleri kommer de ud fra væggen og kaster skygger. Dermed bliver skyggen en del af kompositionen. Værket befinder sig mellem to og tre dimensioner. Det er ikke længere blot et billede, men bliver et relief. Fordi flere af objekterne samtidig kan relateres til smykket, opstår spørgsmålet om, hvornår et smykke holder op med at være et smykke og bliver en skulptur.

De overlappende geometriske elementer kan også læses som små arkitektoniske konstruktioner. Fladerne ligger forskudt, elementerne balancerer oven på hinanden og skaber rum og mellemrum. Skyggerne på væggen bliver nærmest sekundære bygningsdele. I nogle værker opstår derfor et interessant skalaskift. Et meget lille objekt kan visuelt minde om en monumental bygning.

Andre værker bevæger sig væk fra geometrien og mod organiske former. De violette, sammenføjede emaljerede elementer kan minde om celler, frø, dråber, blade eller kropsdele. Det åbner en anden del af smykketekstens historie. Et smykke eksisterer altid i relation til kroppen. Det hænger på huden, følger kroppens bevægelser og kan fremhæve, skjule eller forandre kroppen. I

nyere smykketekst bliver smykket derfor ofte betragtet som mere end dekoration. Det kan fungere som en udvidelse af kroppen, nogle gange som en slags ekstra organ, andre gange næsten som en fremmed organisme, der har sat sig fast på kroppen.

Kroppen er smykkets oprindelige udstillingssted. Et maleri behøver en væg, en skulptur behøver typisk et gulv eller en sokkel, mens smykket behøver en krop. Men i samtidskunsten bliver dette forhold kompliceret. Når et halssmykke hænger på væggen i et galleri, er kroppen fraværende, men dens form er stadig indbygget i objektet. Et halssmykke antyder halsen, en broche antyder brystet og en ring antyder fingeren. Den fraværende krop bliver næsten synlig gennem smykkets konstruktion.

Det dybblå, næsten monokrome værk viser, hvor meget der kan ske i en tilsyneladende enkel overflade. Farven bevæger sig mellem mørkeblå, sort, turkis og lysere blå afhængigt af lyset. Der er samtidig små uregelmæssigheder i overfladen og i objektets kant. Det ligger langt fra industriel perfektion. Den type værk kan minde om det monokrome maleris historie, hvor én farve kan udgøre hele billedets verden. Yves Klein gjorde eksempelvis den intense blå farve til et næsten selvstændigt kunstnerisk rum. Her opstår en beslægtet erfaring, men i et andet materiale. Farven bliver samtidig glas, overflade og objekt.

Nærbillederne af flere værker viser små prikker, bobler, kraterlignende strukturer, mørke kanter, farveforskydninger og områder, der næsten ser brændte ud. Tidligere kunsthåndværkstraditioner kunne betragte sådanne elementer som tekniske fejl. I nyere kunsthåndværk kan de have den modsatte betydning. Fejlen viser materialets liv. Kunstneren kontrollerer temperaturen, processen og sammensætningen, men kan ikke nødvendigvis kontrollere hver eneste kemiske reaktion i ovnen. På den måde bliver emaljering næsten et samarbejde mellem kunstner, materiale, varme, kemi og tilfældighed. Det giver værket en karakter, som ikke kan reproducere fuldstændigt mekanisk.

3 Guidede Gallerivandring Vesterbro – Efterår 2026

Brigade, Spacious Copenhagen, Shrig Shop, Whos Art Now

Nogle af de hvidlige og grønne reliefværker kan ved første blik ligne keramik. De har en ujævn, næsten landskabelig overflade. Grønne strøg bevæger sig hen over formerne som vegetation eller spor i et landskab. Her bliver forbindelsen mellem emalje og keramisk glasur tydelig. Begge materialer involverer glasagtige stoffer og brænding. Samtidig bliver værkerne maleriske gennem farven og skulpturelle gennem formen. De befinder sig derfor flere steder på én gang, mellem maleri og skulptur, mellem keramik og emalje og mellem kunsthåndværk og samtidskunst.

Det mørkeblå objekt opbygget af blanke kugler viser endnu en mulighed. De ensartede kugler gentages rytmisk og danner en organisk konstruktion. Den kan minde om en drueklase, et molekyle, celler under et mikroskop eller et abstrakt biologisk system. Den høje glans får samtidig omgivelserne til at spejle sig i objektet. Dermed bliver beskueren og rummet indirekte en del af værket.

De lange værker med rektangulære emaljerede elementer og perler har en næsten antropomorf karakter. De kan aflæses som smykker, men de kan også minde om små figurer. Stroppen kan ligne skuldre, det øverste felt kan ligne et hoved eller bryst, det lange felt kan læses som torso, mens perlerne kan opfattes som ben, hale eller forlængelse. Dermed opstår en mærkelig dobbelthed. Smykket er skabt til kroppen, men begynder samtidig selv at ligne en krop.

Smykker har gennem historien haft en særlig relation til erindring. De kan arves, gives ved fødsel, bryllup eller død og markere relationer, status og tilhørsforhold. Det intime forhold til kroppen gør, at et smykke ofte får en betydning, der rækker langt ud over materialets økonomiske værdi. Når contemporary jewellery arbejder med fotografier, tekst, fundne materialer eller personlige fortællinger, udvides denne funktion. Smykket kan blive et lille arkiv.

Et af udstillingens mest narrative værker består af en lang række emaljerede figurer med fotografiske fremstillinger af kvinder. Kvinderne ser ud til at komme fra en ældre billedverden og er afbildet i forskellige hverdagssituationer. Nogle arbejder med hænderne, nogle holder børn, og andre udfører praktiske opgaver. Figurerne er forbundet med en turkis tråd eller kæde, samtidig med at løse tråde hænger ud mellem elementerne. Forbindelsen mellem personer bliver dermed helt bogstavelig. Tråden binder dem sammen. Værket kan læses i relation til kvindeligt arbejde, omsorg, håndværk, slægtskab, erindring og overførsel af viden mellem generationer. De løse tråde er særligt interessante. Traditionelt forsøger kunsthåndværkeren ofte at skjule samlinger og konstruktioner. Her bliver forbindelserne fremhævet, og det ufærdige og sammenfiltrede bliver en del af værket. Hele formen kan næsten minde om et stamtræ.

3 Guidede Gallerivandring Vesterbro – Efterår 2026

Brigade, Spacious Copenhagen, Shrig Shop, Whos Art Now

Fotografiet og emaljen har meget forskellige forhold til tid. Fotografiet fastholder et øjeblik, mens emaljen kan være ekstremt holdbar. Når et fotografisk billede overføres til en emaljeret overflade, kombineres det flygtige øjeblik derfor med et materiale, som potentielt kan overleve i århundreder. Et midlertidigt menneskeliv fastholdes i et meget varigt materiale. Det giver særlig mening i et værk, der handler om generationer, arbejde og erindring.

Smykkekunstens nyere historie hænger også sammen med en større diskussion om kunsthierarkier. I den vestlige kunsthistorie blev maleri, skulptur og arkitektur i lange perioder betragtet som de fine kunster, mens tekstil, broderi, keramik, smykker og dekorativ kunst blev placeret længere nede. Denne opdeling var ikke værdineutral. Mange af de teknikker, der blev kategoriseret som håndarbejde eller kunsthåndværk, havde historisk stærke forbindelser til kvinders arbejde.

Fra 1960'erne og 1970'erne begyndte blandt andre feministiske kunstnere aktivt at udfordre dette hierarki. Judy Chicago brugte eksempelvis keramik, broderi og borddækning i hovedværket *The Dinner Party*. Miriam Schapiro arbejdede med tekstil, mønstre og collage og

brugte betegnelsen "femmage" om en kunstform, der trak på traditionelle kvindelige håndarbejdsformer. Siden er tekstil, keramik, smykker, broderi og andre håndværksteknikker blevet stadig mere centrale i samtidskunsten. Spacious Copenhagen befinder sig direkte i denne udvikling.

Contemporary jewellery stiller derfor nogle grundlæggende spørgsmål. Er et smykke stadig et smykke, hvis det aldrig bæres? Bliver et smykke til en skulptur, når det hænger på væggen? Kan en skulptur blive et smykke, hvis den kan bæres? Hvor slutter design, og hvor begynder kunst? *RESURFACE / transitions* giver ikke ét svar. Udstillingen viser snarere, hvor flydende kategorierne er blevet. Emaljen kan være farve, hud, billede, ornament, fortælling og skulptur.

SHRIG SHOP - DAVID SHRIGLEY OG NICOLAI WALLNER

Shrig Shop er en butik i København grundlagt i 2021 af den britiske kunstner David Shrigley og hans mangeårige gallerist og ven Nicolai Wallner. Butikken fremstiller og sælger limited editions, plakater, tryksager, bøger, postkort, objekter, beklædning og merchandise. Den beskriver sig selv som en forlængelse af Shrigleys kunstneriske praksis og som et alternativ til det traditionelle galleri. Det gør Shrig Shop til mere end en almindelig museumsbutik. Butikken rejser et principielt spørgsmål: Hvor går grænsen mellem kunstværket og varen?

3 Guidede Gallerivandring Vesterbro – Efterår 2026

Brigade, Spacious Copenhagen, Shrig Shop, Whos Art Now

David Shrigley er født i Storbritannien i 1968. Han arbejder med tegning, maleri, skulptur, installation, fotografi, animation, grafik, bøger, musik og objekter. Hans værker findes blandt andet i samlingerne på Museum of Modern Art i New York, Tate Britain i London og Statens Museum for Kunst i København. Han blev nomineret til Turner Prize i 2013. I 2016 blev hans store skulptur *Really Good* opstillet på Fourth Plinth på Trafalgar Square i London, og i 2020 modtog han en OBE for sin indsats for billedkunsten.

Shrigleys tegninger er umiddelbart meget enkle. Linjerne kan se usikre ud, proportionerne er ofte forkerte, og figurerne kan virke som noget, et barn eller en amatør kunne have tegnet. Men det er netop en del af værkernes kunstneriske strategi. Den traditionelle kunsthistorie har i lange perioder forbundet kunstnerisk kvalitet med teknisk virtuositet. Shrigley gør det modsatte. Han arbejder med det kejtede, det naive, det uprætentiøse og det næsten dårligt tegnede. På den måde bliver selve forestillingen om den gode tegning udfordret.

En stor del af Shrigleys kunst opstår i forholdet mellem tekst og billede. Et billede viser én ting, og en kort tekst fortæller noget om det, men de to passer sjældent helt sammen. I forskydningen mellem billede og tekst opstår humoren. Nogle gange forklarer teksten billedet alt for meget, andre gange modsiger den det, og nogle gange gør teksten situationen mere absurd, end den var i forvejen. Det minder om en vittighed, hvor pointen opstår i det øjeblik, hvor to betydninger støder sammen.

3 Guidede Gallerivandring Vesterbro – Efterår 2026

Brigade, Spacious Copenhagen, Shrig Shop, Whos Art Now

Shrigleys kunst er morsom, men humoren er sjældent bare overfladisk. Under de enkle tegninger ligger ofte emner som angst, ensomhed, død, fiasko, social akavethed, forfængelighed, kontrol, håb og menneskets behov for at finde mening. Det komiske opstår netop, fordi alvorlige eksistentielle problemer reduceres til helt enkle sætninger og billeder. Mennesket bliver på den måde lidt absurd.

Shrig Shop bygger på tanken om, at kunsten ikke nødvendigvis skal være begrænset til museer, gallerier og velhavende samlere. Man kan købe et signeret limited edition print, men man kan også købe et postkort, et krus, en plakat, en bog eller et stykke tøj. Dermed kan langt flere mennesker eje noget, der er produceret direkte i relation til Shrigleys praksis. Her opstår en oplagt forbindelse til Andy Warhol. Warhol gjorde masseproduktionen til både motiv og metode. Hans billeder af Campbell's Soup Cans, Coca-Cola og Marilyn Monroe udfordrede forestillingen om det unikke kunstværk. Hvis det moderne samfund består af masseproducerede billeder og produkter, hvorfor skulle kunsten så nødvendigvis insistere på at være unik? Warhols Factory fungerede næsten som en kunstnerisk produktionsvirksomhed, hvor kunstnerens hånd ikke længere nødvendigvis var det vigtigste.

Keith Haring tog en anden vej. Han begyndte blandt andet med hurtigt udførte tegninger i New Yorks subway, og hans enkle figurer kunne aflæses øjeblikkeligt. Senere åbnede han sin Pop Shop, hvor hans motiver blev solgt på T-shirts, badges og andre produkter. Pop Shop var både butik og kunstprojekt. Shrig Shop står i tydelig forlængelse af denne tradition. Kunsten findes både i kunstinstitutionen og i hverdagen.

Shrig Shop gør derfor spørgsmålet om kunstens status meget konkret. Hvis David Shrigley tegner et motiv på papir, og værket sælges gennem et galleri, accepterer de fleste, at det er kunst. Hvis det samme motiv trykkes på en plakat, bliver status mere usikker. Hvis motivet står på et krus, bliver usikkerheden endnu større. Men hvornår forsvinder kunsten? Er motivet mindre kunstnerisk, fordi det masseproduceres? Eller bliver masseproduktionen selv en del af værket? Det er et spørgsmål, som går helt tilbage til Marcel Duchamps readymades og videre gennem popkunsten.

Nicolai Wallner er en central figur i nyere dansk gallerihistorie. Før han åbnede sit egentlige galleri, drev han sammen med kunstneren Jakob Kolding et midlertidigt udstillingssted i kælderen under den ejendom, hvor Wallner boede sammen med sin mor og bror. Stedet hed Gallery Campbells Occasionally. Wallner og Kolding gik stadig i gymnasiet. De arrangerede kortvarige udstillinger og producerede også et postordrekatalog med samtidskunst, der kunne sendes med posten. Projektet blev efterhånden kendt i kunstmiljøet. I 1993 åbnede Wallner Galleri Nicolai Wallner. Omkring galleriet befandt sig en generation af yngre danske kunstnere, blandt andre Peter Land, Jens Haaning, Henrik Plenge Jakobsen, Jes Brinch og Christian Schmidt-Rasmussen. Galleriet blev en vigtig del af den internationalisering af dansk samtidskunst, der fandt sted i 1990'erne.

Wallners samarbejde med David Shrigley begyndte allerede i 1996. Shrig Shop udspringer derfor af et kunstner-gallerist-forhold, der har eksisteret i omkring 30 år. Det er ikke blot et tilfældigt kommercielt samarbejde mellem en kendt kunstner og en butik, men en videreudvikling af et langvarigt samarbejde.

3 Guidede Gallerivandring Vesterbro – Efterår 2026
Brigade, Spacious Copenhagen, Shrig Shop, Whos Art Now

3 Guidede Gallerivandring Vesterbro – Efterår 2026

Brigade, Spacious Copenhagen, Shrig Shop, Whos Art Now

Whosartnow WAN

whosartnow, ofte forkortet WAN, ligger på Gammel Kongevej 33A. Galleriet blev etableret som virksomhed i januar 2025 og drives af Claus Buchardt. Galleriets erklærede profil er at vise både etablerede kunstnere og

nyere kunstnere, som vurderes at have potentiale til at blive en del af den næste generation af markante kunstnere. Blandt kunstnerne på galleriets liste findes blandt andre Marco Evaristti, Mikael Takacs, Niels Reumert, Noe Kuremoto og Tine Hellesshøj.

Claus Buchardt kommer ikke fra den traditionelle kunsthistoriske eller kuratoriske verden. Han har

selv fortalt, at han efter mange år i modebranchen valgte at skifte spor og åbne sit eget galleri på Gammel Kongevej. Kunst havde længe interesseret ham, og åbningen af whosartnow blev et nyt professionelt kapitel. Forbindelsen mellem mode og kunstmarked er interessant. Begge verdener arbejder med æstetik, identitet, smag, kulturel position, branding og evnen til at opdage nye tendenser. Samtidig fungerer galleristen som mellemed mellem kunstneren og publikum. Galleriet er ikke kun et sted, hvor billeder hænger på væggen. Det udvælger kunstnere, skaber fortællinger omkring dem, forbinder kunstnere med samlere og er med til at påvirke, hvilke kunstnere der bliver synlige.

Tine Hellesshøj er født i 1977 og arbejder på tværs af maleri, collage, gouache, spraymaling, stencils, tegning, tekstil og keramik. Hun blev tidligt bemærket, da hun deltog i DR2's censurerede udstilling *Galleri 12* i 1998. Hun er især blevet kendt for collager med kvindefigurer i komplekse, ofte farverige og kommenterende billeduniverser. Kvinden står ofte centralt, men værkerne handler ikke blot om kvindekroppen. De kredser også om psyke, sociale roller, seksualitet, aldring, identitet, kriser og forholdet mellem individ og omverden.

Hellesshøjs værker har ofte tydelige forbindelser til popkunst og collage. Hun arbejder med billeder, som allerede bærer kulturelle betydninger, blandt andet retrofigurer, pinup-æstetik, modebilleder, fotografiske fragmenter, mønstre og tekster. Når disse elementer klippes op, forskydes og sættes sammen igen, mister de deres oprindelige betydning og får nye relationer til hinanden. Det er collagens grundlæggende princip.

Den moderne collage opstod omkring 1912 hos Pablo Picasso og Georges Braque. De begyndte at lime virkelige materialer ind i deres billeder, eksempelvis avispapir, tapet og billetter. Et stykke af den virkelige verden blev dermed flyttet direkte ind i kunstværket. Det var radikalt, fordi maleriet ikke længere kun forestillede virkeligheden. Virkeligheden blev fysisk en del af maleriet. Dadaisterne udviklede senere collagen og fotomontagen yderligere. Den tyske kunstner Hannah Höch brugte fotografier fra aviser, modemagasiner og reklamer og klippede moderne menneskekroppe op i fragmenter. Hun skabte nye, sammensatte personer. Det blev en måde at kommentere samtidens kønsroller, massemedier og politiske kultur på. Her findes et tydeligt historisk slægtskab til kunstnere som Hellesshøj, der bruger allerede eksisterende billeder af kvinder til at skabe nye identiteter.

Kvindekroppen er gennem kunsthistorien i meget høj grad blevet fremstillet af mandlige kunstnere. Fra renæssancens Venusfigurer til 1800-tallets salonmaleri og senere reklameindustrien har kvindekroppen fungeret som billede og blikfang. Når en kvindelig samtdiskunstner overtager billeder af kvinder og splitter

3 Guidede Gallerivandring Vesterbro – Efterår 2026

Brigade, Spacious Copenhagen, Shrig Shop, Whos Art Now

dem op eller omarrangerer dem, ændres magtforholdet. Kvinden er ikke længere kun motiv. Hun bliver materiale for en undersøgelse af, hvordan kvindelighed overhovedet bliver konstrueret.

Helleshøjs værker er ofte opbygget af mange lag. Et centralt motiv kan være omgivet af mønstre, farver, fotografiske fragmenter og tegn. Det kan se kaotisk ud ved første blik, men netop lagdelingen afspejler et gennemgående tema i hendes arbejde: at mennesket ikke har én enkel identitet. Vi består af mange lag, roller, erindringer, krop, sociale forventninger, begær, alder, erfaring og relationer til andre mennesker.

Helleshøjs praksis har ændret sig gennem årene. De tidligere værker var ofte ekstremt farverige og inspireret af pinupkultur, popkunst og urbane billeder. Senere er naturen blevet mere central. Hun arbejder blandt andet med plantefarvede tekstiler, eco-print og rustprint.

Materialerne kan derfor selv efterlade spor i værket. Blade, planter, metal, rust og farveprocesser bliver både motiv og medproducent. I nyere værker ses samtidig et mere kubistisk formsprog. Figuren opdeles, former forskydes, og kroppen består af forskellige flader. Her kan der trækkes en forbindelse til Picasso og kubismen, hvor kroppen ikke længere behøver at fremstilles fra én sammenhængende synsvinkel. Den kan splittes op og rekonstrueres. Hos Helleshøj bruges fragmenteringen imidlertid i en nutidig og ofte tydeligt kønnet sammenhæng. Det bliver en måde at vise mennesket som komplekst og sammensat.

3 Guidede Gallerivandring Vesterbro – Efterår 2026

Brigade, Spacious Copenhagen, Shrig Shop, Whos Art Now

Denne gallerivandring bevæger sig gennem fire meget forskellige måder at arbejde med og formidle samtidskunst på. Fra Ghazaal Nasiris fortællinger om migration, myter og erindring hos Brigade går turen videre til Spacious Copenhagen, hvor emalje bevæger sig mellem smykke, objekt, skulptur og billede. Hos Shrig Shop udfordrer David Shrigley grænsen mellem kunstværk, edition, merchandise og hverdagsgenstand, mens whosartnow repræsenterer en nyere type galleri med fokus på både etablerede og nye kunstnere.

På tværs af stederne opstår en række fælles temaer: transformation, migration, materialitet, erindring, kroppen, kunsthåndværkets nye position og spørgsmålet om, hvor grænsen mellem kunstværket og den almindelige genstand egentlig går. *Turen viser, hvor svært det i dag er at opretholde de gamle kunsthistoriske hierarkier.*

Broderi kan være monumental samtidskunst. Et halssmykke kan fungere som skulptur. Et fotografi kan brændes ind i emalje. En plakat kan være en autoriseret del af en international kunstners praksis. Et stykke tekstil kan fungere som maleri. Den gamle opdeling mellem fine arts, design og craft bliver stadig vanskeligere at fastholde.

Erindring er endnu en gennemgående tråd. Nasiri arbejder med et landskab og en fortælletradition, hun fysisk har forladt. Smykker fungerer historisk som arvestykker og erindringsgenstande. De fotografiske kvindefigurer hos Spacious fastholder mennesker og arbejdsliv i et bestandigt materiale. Hellesthøjs brug af retrobilleder genaktiverer fortidens forestillinger om kvinder. Kunsten fungerer på den måde som et sted, hvor billeder kan overleve, ændres og fortælles igen.

Der er næsten en paradoksal forbindelse mellem turens første og tredje stop. Den traditionelle persiske pardeh blev rullet eller foldet sammen og transporteret fra by til by, så den samme fortælling kunne vises for nye mennesker. Shrigleys plakater og editions gør i princippet noget beslægtet. Et billede løsriver sig fra ét bestemt sted og kan distribueres til tusindvis af mennesker. Teknologien er forskellig, men spørgsmålet er det samme: Hvordan får man et billede til at rejse? Hos Nasiri rejser fortællingen gennem tekstilet. Hos Shrigley rejser den gennem reproduktionen.

Fælles for alle fire steder er derfor idéen om kunstværket som noget, der bærer noget videre. Det kan bære en fortælling, en erindring, en kulturel tradition, en identitet, en krop, en relation eller et visuelt sprog. Og måske er det netop en af kunstens ældste funktioner: at noget kan eksistere ét sted, flyttes, forandres og alligevel bevare nok af sin betydning til, at fortællingen kan begynde igen et andet sted.